

Główny wychodzi codziennie, wyjąwszy niedziele i dni świąteczne.
Odbiór w Krakowie, o ile sąpa stary, w Krakowie po 10 a, z przesyłką pocztową 12 a.

Prenumerata wynosi:

	na cały rok	na kwartał	na miesiąc
Przedpisywanie w Krakowie	24 zł.	6 zł.	2 zł. 50 a.
Przedpisywanie w innych miastach	26 zł.	6 zł.	2 zł. 50 a.

Prenumerata przyjmuje się tylko od 1-go do ostatniego dnia w miesiącu. — Listy z pieniędzmi i przelewami płacone na prenumeratę i ogłoszenia (inseraty), uprzednio nadawane do Administracji Czasu w Krakowie. Listy reklamacyjne nadawane niepodlegają opłacie pocztowej. — Listy niefrankowane nie przyjmują się. — Niekorzystnie nadawane Redakcji niezwracają się, lecz bywają niebezpieczne.

CZAS

Prenumeratę przyjmują:

W Krakowie: Administracja „CZASU” (tutaj w drukarni). Prenumeratę przyjmują: Księgarnia A. A. Krymowski, handel W. Kotjański. Ogłoszenia (inseraty) przyjmują się na opłat od miejsca wiersza drukarni (pocztowy), na pierwszy raz 10 a, na każdy następny raz po 5 a. Nadawanie (na 3 strony druku) od miejsca wiersza drukarni (pocztowy) na pierwszy raz 10 a, na każdy następny raz po 5 a. — „Czas” (prospekt, cyrkularz, ogłoszenia itp.) przyjmują się na opłat 1 zł. 100 egzempl. dla samych sobie, a 50 a. od 100 egz. dla miejscowych prenumerat. Przepisywanie należy do uprzedzenia na adres Redakcji. Ogłoszenia i prenumerata przyjmują: w Warszawie: Księgarnia A. A. Krymowski, handel W. Kotjański, w Krakowie: Księgarnia A. A. Krymowski, handel W. Kotjański, w Łodzi: Księgarnia A. A. Krymowski, handel W. Kotjański, w Poznaniu: Księgarnia A. A. Krymowski, handel W. Kotjański, w Warszawie: Księgarnia A. A. Krymowski, handel W. Kotjański, w Krakowie: Księgarnia A. A. Krymowski, handel W. Kotjański, w Łodzi: Księgarnia A. A. Krymowski, handel W. Kotjański, w Poznaniu: Księgarnia A. A. Krymowski, handel W. Kotjański.

Kraków 6 października.

Wykrycie kłopotów i planów wyprawy na własną rękę z południowych Węgier do Rumunii i ziem tureckich, wywołało nagłą zmianę postępowania gabinetu p. Tiszy. Energiczne wystąpienie rządu p. Tiszy, użycie surowych środków policyjnych bez względu na to, czy one mają osiągnąć przewidywanych stronnictw sejmowych, wyda się może dziwnym i sprzecznym z dotychczasową tolerancją dla najhańsliwszych nawet objawów i manifestacji. Wiadomo, że gabinet p. Tiszy podziela te same obawy, jakie wystąpienie Rosji na Wschodzie wnieśli w Węgrzech, te same wstręty do kwestii słowiańskiej, w jakiegokolwiek ona ma się objawić formie i iktołowiek ją porusza. Wstręt Węgrów do idei słowiańskiej silniejszym był może bodźcem do objawów sympatyj tureckich, niżli antagonizm przeciw Rosji. I w tem właśnie leżała cała różnica stanowiska polskiego od ruchu objawiającego się w Węgrzech. Polska jest naturalną antytezą panslawizmu moskiewskiego, ale sprawa naszego narodu nie stoi w przeciwieństwie do idei wyzwolenia ludów słowiańskich. Potęga rosyjska nie tyle jest dla nas groźnym niebezpieczeństwem przyszłości, ale straszną rzeczywistością. Moglibyśmy przeto obojętniej patrzeć na nowe przedsięwzięcia zabórce Rosji, kiedy dla Węgier były one dopiero zapowiedzią poruszenia tych problemów, które grożą zniszczeniem wszelkich dążeń i planów polityki węgierskiej. Moglibyśmy podzielać z Węgrami obawy nowych aneksji na rzecz Rosji; nie mieliśmy zaś powodu występowania wraz z nimi za polityką turecką przeciw ludom słowiańskim i chrześcijańskim, o ile istotnie chodziło o ulgę w ich losach w podjęciu kwestii wschodniej. Bądź co bądź w tym kierunku od początku zawiązań wschodnich działały wszystkie czynniki polityczne w Węgrzech. Rząd p. Tiszy niezmownie demonstrował, ulegał chętnie naciskowi skrajnej lewicy w sejmie, aby nawiązać do wzięcia pewien nacisk na gabinet wspólny. Ze znaną zgrzesnością parlamentarną rozdzielone też były role, a natężenie interakcji dawały sposobność p. Tiszy w odpowiadaniu swoim do zakładania hamulca polityce trójcesarskiego związku, aby Austrii niepopychała zbyt mocno na stronę Rosji. Ferment agitacji studenckiej, mityngi i demonstracje były przydatne do tej taktyki, której nieprzekazywało wcale, że pewne osobistości jak jen. Klapka i posłowie z skrajnej lewicy wysuwały się w kierunku skrajnym naprzód, bo dodawało to siły i znaczenia gabinetowi p. Tiszy zdolnemu jedynie wstrzymać dążenia opinii i strzedz gruntu legalnego, zupełnej zgodności i solidarności z ministerstwem wspólnym. Przez usta p. Tiszy niejednokrotnie przemawiał w sejmie hr. Andrassy, ale na odwrót ruch narodowy węgierski mógł dostarczyć argumentów do aktów dyplomatycznych ministrów spraw zagranicznych.

Równoważenie się do gabinetów, a nawet nacisk opinii węgierskiej nie był bez korzystnego wpływu na stanowisko monarchii wobec innych stronnictw wewnętrznych i zewnątrz. Oddziaływanie to jednak wzajemne tak długo trwać mogło, jak długo agitacja węgierska nie schodziła z torów legalnych. Agitacja wszelako raz poruszona nie da się tak łatwo powstrzymać, zwłaszcza że nie brak w naszych czasach wpływów podżegających, że duch konspiracyjny miesza się do każdego, silniejszego objawu życia, że sztuka spiskowania doszła dziś do udoskonalenia i szuka tylko materii, któryby mogła użytkować, aby wykołować każde społeczeństwo z właściwych torów i rozrywać węzły organizmu politycznego. Nie wchodzą, kto tym razem dołał oliwy do ognia. To pewna, że wykrycie spisków siedmiogrodzich miało nader szkodliwe następstwa dla stanowiska Węgrów. Zrozumieli to mezo polityczni węgierscy. P. Tisza, któremu dzienniki skrajne przypisywały już środki systemu Baha, uczuł, że obowiązek patriotyczny wymaga wystąpienia z całą stanowczością. Konspiracyja, to żywioł, który najsilniejszą zdolność rozsadzić społeczność, jeśli w tem społeczeństwie nie znajdzie się dość siły i odwagi do stawienia jej czoła. Gdzie spisek działa, tam już ostatek się nie może odpowiedzialność mezo politycznych za kierownictwo narodem. Spisek siedmiogrodzki naruszał przede wszystkim jedną z za-

sad polityki węgierskiej, zamierzał on bowiem popchnąć do czynnego wystąpienia na własną rękę. Wyprawa do Rumunii, gdyby była przysła do skutku byłaby odrazu wytrąciła Węgry ze stanowiska, jakie zajęły w monarchii. Jakiegokolwiek byłby jej rezultat, ściegający musiałby postąpić o ruchu wewnątrz Węgier. Nie byłoby to środkiem wciągnięcia Austrii w zawiązanie z Rosją, lecz wypadkiem wręcz przeciwnego skutku. Węgrzy, którzy się stali przeważającym czynnikiem politycznym w monarchii, zakończyli swą karierę awantury. Zrozumieli to nie tylko p. Tisza, ale nawet jen. Klapka, skoro tak uroczyste wyparły się wszelkiego współnictwa w tych robotach konspiracyjnych. Nie chcemy wątpić o szczerości tego zaprzeczenia, ale przypuszczamy, że wielcy agitatorowie węgierscy przygotowali zasadzkę na kogo innego, a sami omal w nią nie wpadli. Jeśli dziś chcielibyśmy rzucić całą winę na Polaków, zapewniłoby tylko możemy, że nie brakowało u nas prowokacji węgierskich, które podobnie jak angielskie nie znalazły powodzenia. Spodziewać się należy, że odkrycie pomienionych kłopotów stanie się punktem kulminacyjnym agitacji, która o ile w Węgrzech trzymała się legalnej drogi mogła oddawać nawet pewne usługi, lecz przechodząc w sferę konspiracyjną, zniszczyć mogła wszystko, co rozum polityczny węgierski zdobył i rozwinął.

Kraków 6 października.

(II) Zmiana w dwojgłównych naczelnych tak rosyjskim jak i tureckim, świadczą o postanowieniu obustronnem, aby wojnę prowadzić dalej do ostateczności. Nigdy w historii nie miałyśmy mniej podstawy, jak w chwili obecnej. Zdać się nawet, że i w ciągu zimy nie nastąpi fakt zawieszenia broni, i że wojna dalej będzie się toczyć z przerwaniami naturalnymi, które klimat i teren za sobą pociągają, jako rzecz nieunikniona. Żadna ze stron wojny nie może być skłonna do mediacji pokojowej, Rosja z powodu dotknięcia honoru wojennego, Turcja z powodu łędnia uprzedzonego, aby w nagrodę za tak bohaterką obronę zrzucić przynajmniej uciążliwa jarzmo opieki i międzynarodowej miłośności europejskiej. Zgoda — trzeba oświadczyć stanowczo z myślą kampanii zimowej i dalszego ciągu wojny na własną rękę. Nie brakuje pewnych oznak, że Rosja wszelkie czynniki wysiłek, aby zawiązać Serbię i Grecję do wystąpienia czynnego, a na swoim swoim przynajmniej tyle użyła, że Turcja będzie zmuszona wzmacnić załogi graniczne przeciw Serbii i Grecji, a tem samem osłabić siły swe na teatrze wojny. W Rumunii tymczasem wszystko wie i kipi przeciw rządowi z powodu udziału armii w wojnie, a Cesarzowa nie byłaby przeciwna zawarciu pokoju na podstawie osiągniętych już korzyści terytorjalnych.

Słusznie pisaliśmy, że w Berlinie trzymają się hasła *Cherchez la Pologne!* Zdaje się, że Węgrzy postanowili naśladować Prusaków, starając się bowiem znaleźć najgłębszą część odpowiedzialności za sprawę roznów siedmiogrodzich na Polaków. Ponieważ zawsze znajduje się kilku Polaków, gotowych skompromitować imię polskie, więc oskarżenia Węgrów mogą w tej mierze jakos podstać. Skwapliwś, z jaką Węgrzy wyszukują udział kilku Polaków w sprawie siedmiogrodzkiej, powinna być wskazówka, ile warte sympatie ich dla Polski.

Fajetlisty *Freudenblattu* piszą, o wystawionym tu obrazie: *Śmierć Stanisława Żółkiewskiego*, z ainiwacją, podziwianą godną wyznaje, iż nigdy nie czytał o nazwisku Żółkiewskiego. Krytyk tak śmiało dodaje, iż małe miasto jak Kraków z powodu ciągłego widoków nie mogą wykreślić wielkich malary historycznych. Już Dunas (ojciec) wyraził podobne zdziwienie opisując Muraco, że w takim małym mieście taki wielki deszcz pada. A jednak pierwszy lepszy żuk szkolny w Krakowie mógłby rozpoznać „ciężki widok” z anowego krytyka wiedeńskiego, który nie wie, kto był Żółkiewski, i który ma, że biał pod Cacerą toczyła się pod Żółkiewa.

Wiedeń 5 października.

(287-te posiedzenie Izby deputowanych). Prezes Rechbauer zagaja posiedzenie o godz. 11 min. 20, odczytując pismo prezesa ministrów, w którym tenże zawiadamia, że N. Pan upoważnił go do zawiadomienia Izby o serdecznym podziękowaniu za życzenia złożone z okazji imieniny J.C.Mości. Dep. hr. Jan Tarnowski z Dzikowa składa mandat. Na porządku dziennym ciąg dalszy obrad szczegółowych nad projektem ustawy o osobistym podatku dochodowym. Paragraf 5ty w projekcie większości komisyjnej zawiera 39 klas podatkowych, ale wskutek oznaczenia w § 1szym wolnego od podatku dochodu minimalnego w ilości 600 złr. ubijają temu podziałowi dwie pierwsze klasy, tak że jest ich teraz tylko 37. Jest to, jak wiadomo, skala progresywna; klasa pierwsza obejmuje dochód od 600 do 700 złr. stanowiąc 6 jednostek podatkowych; klasa 37ma obejmuje dochód 70,000 złr. stanowiąc 1790 jednostek. Po nad 70,000 złr. każde 10,000 złr. mają dawać jednostek podatkowych o 3% więcej od klasy poprzedniej.

Do paragrafu tego mniejszość złożona z trzech członków komisji pod przewodnictwem sprawozda-

wy większości dep. Beera stawia wniosek: „Paragraf 5ty odesłać do komisji z poleceniem, aby wypracowała taryfę klasową, w której progresja kończyłaby się na 10,000 złr. a stopień jej wyrażałby się w liście 34”.

W dyskusji wnoszą dep. Walterkirchen: „Paragraf 5ty odesłać do komisji z poleceniem, aby wypracowała taryfę klasową, w której progresja kończyłaby się na 70,000 złr., a stopień jej wyrażałby się w liście 5, tak jednak, aby na 6,000 złr. przybrała podwójna kwota podatkowa, a na 12,000 złr. potrójna”.

Dep. Fux wnoszą o przywrócenie projektowanej przez rząd taryfy klasowej, która do klasy pierwszej zlicza dochód niżej 1000 złr. jako jedną jednostkę podatkową, do klasy drugiej dochód od 1000 do 1500 złr. jako 1½, do trzeciej dochód od 1500 do 2000 złr. jako 2, do czwartej dochód od 2000 do 2500 złr. jako 2½, do piątej dochód od 2500 do 3000 złr. jako 3, do szóstej dochód od 3000 do 3500 złr. jako 3½, do siódmej dochód od 3500 do 4000 złr. jako 4, do ósmej dochód od 4000 do 4500 złr. jako 4½, do dziewiątej dochód od 4500 do 5000 złr. jako 5, do dziesiątej dochód od 5000 do 5500 złr. jako 5½, do jedenastej dochód od 5500 do 6000 złr. jako 6, do dwunastej dochód od 6000 do 6500 złr. jako 6½, do trzynastej dochód od 6500 do 7000 złr. jako 7, do czternastej dochód od 7000 do 7500 złr. jako 7½, do piętnastej dochód od 7500 do 8000 złr. jako 8, do szesnastej dochód od 8000 do 8500 złr. jako 8½, do siedemnastej dochód od 8500 do 9000 złr. jako 9, do osiemnastej dochód od 9000 do 9500 złr. jako 9½, do dziewiętnastej dochód od 9500 do 10,000 złr. jako 10.

Dep. Pflaiffer popiera wniosek Fuxa.

Dep. Krzeczunowicz porównuje projektowaną progresję z progresją pruską, wykazując różnice na korzyść ustawy pruskiej. Co do samej istoty progresji, przypomina, że republikańska, demokratyczna Izba francuska odrzucała ją, a zmarły Thiers pociągłoby to Izbie za wielką zasługę. W republikach szwajcarskich także nie ma niczego podobnego, i zdaje mi się — mówi p. Krzeczunowicz — że gdybyśmy mieli Izbę wyższą z wyborów powszechnych, Izba taka nie przyjąłaby progresji, nie rzuciłaby się na *richesse oblige*. Więcej wierząc mełom stanu francuskim i pruskim, których zasady stwierdzone są doświadczeniem, jako godne naśladowania, sniżeli teorym członków naszego parlamentu, proszę was, panowie, przyjmicie zasadę wypracowaną od lat 26 w Prusach, nie spuszczając się na własne, a nowe doświadczenia. I w tym duchu polecam wam mój wniosek, który brzmi: „Odesłać § 5ty do komisji z poleceniem, aby przeobraziła go na tej zasadzie, żeby od 1,500 złr. ku dół była progresja, a po nad 1,500 złr. żeby nie było progresji”.

Dep. Neuwirth składa na stołach prezydialnym całym nowym projektem progresyjnej taryfy klasowej, wypracowanej przez pewnego matematyka. Mowa wychwała go niesłychanie. Projekt ten zawiera iakoby progresję jedynie naturalną, bez dowolności, bez skoków, na 10,000 złr. przypada podwójna stopa podatkowa, na 70,000 złr. zaś 3½, stopa podatkowa. (To znaczy, że jeżeli przy 600 złr. dochodu na każdą setkę przypada np. 1 złr. podatku, wtedy przy 10,000 dochodu przypada na każdą setkę 2 złr. podatku, a przy 70,000 złr. na każdą setkę 3½ złr.) Mówca waci o przekazanie tego projektu komisji celów zbawienia.

Dep. Rieger zwołuje progresję również manifestem Thiersa, a poleca Izbie zważyć, czy nie lepiej opodatkować wszystkich według jednej normy.

Dep. Wolfmum przemawia szczegółowo przeciw wnioskowi mniejszości; ostatecznie waci: odesłać wszystkie wnioski do komisji, celem ponownych narad wstępnych i celem wygotowania nowego projektu co do § 5go.

Sprawozdawca mniejszości dep. Auspitz nie sprzeciwia się temu wnioskowi.

Koniec posiedzenia o godz. 3ej. — Następnego jutro.

Warszawa dnia 2 października.

Ubytek kilku pułków gwardji konsystujących tu zwykłe a na linie bojowej wyprowadzonych, uderza przybywającego do Warszawy zaraz na pierwszy rzut oka. Charakter ulicy się zmienia; nie słychać szumu i palisady butnych oficerów, nie widać ich w teatrach, kawiarniach, ogródkach. Z listów, jakie pisują z linii bojowej okazuje się, że przejście raptowne z dostawek wielkiego miasta i pójście zawsze dla Rosyan atmosferą Warszawy, do życia obojętne, na pole walki polowej z trudami i niedostatkami, dolegliwie uczuwać się daje tym panom. Ale najwięcej na uwagę zasługują listy żołnierzy, którzy w wyrazach prostych wybitnie malują, iż zaniepokojeni. Wyższość pod każdym względem armii nieprzyjaciela, który impetuje im, zwłaszcza dalekość od broni. Niektórzy ranni znajdują się obecnie w Warszawie, mówią, że ugodzeni z rękami, nie widząc wale Turków. Czy to skutkiem niepowodzeń, czy z nieufności do jeńców, czy z uczucia, że wojna ta nie jest sprawiedliwą i nie w duchu Bożym prowadzoną, wszędo jakby owładnięta muzułmańskim fatalizmem, ma przekonanie, że Rosja będzie ostatecznie pokonana.

Co się dotyczy nęposobienia umysłów w Królestwie wobec wojennych zapasów na Wschodzie jest ono spokojniejsze teraz, niż było wczoraj. Aczkolwiek można było wczoraj po ogólnym nastroju umysłów spodziewać się, że umysł polityczny co raz bardziej dojrzewający, nie dopuści kraju do jakiegokolwiek manifestacji zbrojnej, to jednakowoż napotykać się dawały objawy niepokojące. Obecnie, chociaż wojna wschodnia jest jejowym przedmiotem rozmów we wszystkich kółkach i kłóczy się zawsze zapytaniem wzajemnem: Czy tylko o to dla nas z tego się wyrobi? Chociaż z gorączkową ciekawością ubiegają się wszyscy za wiadomościami z polu bitwy, za telegramami, za korespondencyami z ręk do ręk przesyłającymi, to jednakowoż żadne podjęty, namowy nie zdobyłyby obecnie wyprowadzić kraju ze stanowiska rozważno-obszernego, wyekukującego, do jakiegoś kolwiek porywu. Nie ma siły, a tem mniej siły zewnętrznej, która by go na tę drogę pchnęła potrafiła; angielskie fanty sterlingi nie miałyby tu wpływu, jak podobno u Zellerów w Siedmiogrodzie. Im dłużej się walka przeciąga, im więcej niepokój i zamęt objawia się w głębi Rosji — o czem świadczy świeżo odkryty tamże spisek, w którym jest 600 ośb skompromitowanych — tem spokojniej na wypadki się zapatrujemy; tem zimniej przyglądamy się tym zapasom dwóch sił negacyjnych: negacyi katolickiej i negacyi chrześcijańskiej, tej przemianie szymatowy-

kiej i w coraz silniejszą wiarę krystalizuje się nasze przekonanie, że jakiegokolwiek będzie wynik walki, przyniesie on sprawi naszej korzyści. W ostatnich czasach na nowo wydała *człwieka* struna boleści narodowej na głos podniesiony przez *Germanię* o sprawie polskiej, na odpowiedzi pruskich dzienników i nie rozważne wystąpienie prokuratora królewskiego z zarzutem zdrady stanu, ale wogóle artykułom tym nie przyznano u nas znaczenia politycznego, lecz raczej akademickiej rozprawy.

Przed kilka miesiącami zjawili się w kraju naszym agenci, mianoście w Sandomierskiem, których zresztą lud Niemcami nazywał, zapowiadający wkroczenie oddziłów zbrojnych do kraju i badający jego nęposobienie. Oddzi przedstawienia ich znajdowały wszędzie tę samą odpowiedź, że kraj udułcia w rucha nie wzięto.

W liście korzyści na kraj w skutku obecnych wypadków spłynąć mogących, zamiliż nie mogę pogłoskę, że jakiegokolwiek los będzie wojny, Cesarz postanowił udzielić Rosji konstytucyj. Rzecz już nawet przybrała formy dotykane; mianowany bowiem został przez Cesarza komitet do wypracowania pod tym względem projektu i do komitetu tego zawieszony został radca tajny Hube, który w nim element polski reprezentuje.

Jedną z kwestji polskich, która miała być postawioną, jest podobno kwestja wyznani religijnych. Będziemy mieli niedługo dowód, o ile rząd rosyjski jest usposobionym do zwolnienia systemu nietolerancyi religijnej. Książę praelat Zwoliński, administrator archidiecezji warszawskiej, umarł przed trzema dniami. Według prawa kanonicznego jedynie Rzym ma prawo mianować administratora. Oddzi czy przemoże teraz system ks. Czerkaskiego, czy też uszanowanymi zostaną prawa kanoniczne?

Kraków 6 października. (Sprawozdanie z posiedzenia Rady miejskiej d. 4 października. — Dokończenie).

Rada miasta Feintuch czyni wniosek, aby nad obywatelom głównymi wchodami Sukiennic tj. od strony północnej i południowej urządził jeszcze przed zupełnym wykonaniem restauracji Sukiennic dwa zegary transparentowe. Wniosek ten odesłano do komisji porządkowania miasta.

Z porządku dziennego przedstawia referendarz Umiański wniosek komisji porządkowania miasta, aby Rada zezwoliła na ścieśnienie hipoteki sum 8300 złr. i 8400 złr. zaistnionych na 3044^m gruntu należącego do Jana Jahna na Kleparzu do realności na dwóch parcelach tegoż gruntu wystawionych. Wniosek przyjęto.

Tenże sprawozdawca przedstawił następnie wniosek sekcji gospodarczej względem oddania Pichlom, majstrom kotłarskim roboty około pokrycia wież: ratuszowej i kościoła P. Maryi za sumę 2300 złr. Sprawa ta wywołała dość ożywioną dyskusję z powodu, iż niektórzy z radców byli za oddaniem roboty tym przedsiębiorcom, którzy najniższe ceny podały, oferta bowiem Pichlow przewyższała niektóre oferty o przeszło pięćset złr.

Sekcja ekonomiczna jednak zważając na trudność sprawdzenia dokładności roboty na szczytach wież wspomnianych kierowała się tą zasadą, że roboty należy oddać temu, kto największą daje gwarancję. A ponieważ Pichlow gwarantują za dobroć materiałów i roboty przez lat 12, składając zarazem kaucję w kwocie 230 złr. a nadto złożyli dowody, że roboty tego rodzaju gdziekolwiek summiennie wykonali, przeto sekcja przedstawiła wniosek powyżej wymieniony, który też Rada podczas głosowania większością głosów przyjęła.

Po przycięciu jednej obojętnej gminy wniósł adjunkt magistratu Trębowolski imieniem sekcji skarbowej o odstąpienie p. Maurycem Wechslerowi 290 sążni kwadr. gruntu przy ulicy Dietlowskiej licząc po 5 złr. za sążń, wniosek przyjęto.

R. m. Dr. Hoszkowski zdając sprawę z czynności komisji archiwalnej około porządkowania dawnego archiwum miejskiego oznajmia, że w drugim kwartale b. r. prowadzone dalsze katalogowanie dokumentów pergaminowych, których liczba spisanych na pojedynczych kartkach wynosi dotąd sztuk trzysta.

Nadto uwiadamia sprawozdawca Radę, że projekt urzędzenia archiwów ziemskich i grodzkich w Krakowie i Lwowie przez Wydział krajowy w porozumieniu z Akademią umiejętności sejmowi w sierpniu b. r. przedstawiony, został przez sejm przyjęty i uchwale stanowczo zamieniony. Tak więc organizacja archiwów rzeczonych od tak dawna oczekiwana uczyni zadość zarówno ich celom praktycznym jakoteż naukowym.

Dla przyspieszenia odbioru ksiąg i aktów dawnego archiwum miejskiego z archiwum krakowskiego dawnych akt ziemskich i grodzkich udał się przewodniczący komisji archiwalnej w zeszłym miesiącu do Prezydenta miasta z prośbą o wystosowanie odezw do namiestnictwa, izby w instrukcji, jaką co do inwentaryzacji archiwalnych swę komisji rządowej wydał postanowił, było wyraźnie zastrzeżone, że księgi miasta Krakowa równocześnie reprezentacji miejskiej oddać się mające, nie należy wciągać w inwentarz archiwum krakowskiego dawnych akt ziemskich i grodzkich, lecz że co do takowych osobny inwentarz uskutoczniony wypada niemniej z uwagi, iż dla chwilowego braku odpowiedniego na te księgi lokalu należy uzyskać od Wydziału krajowego zezwolenie, izby jako własność miasta przez niejaki czas w zachowaniu i p.d zarządem archiwum krajowego akt ziemskich i grodzkich w Krakowie pozostały.

Kroki te urzędowe uczynić konieczne należało, aby uprzedzić instrukcję, jaką namiestnictwo co do inwentaryzacji archiwalnych wydał zamierza, a nadto z tego powodu ponieważ uchwała sejmowa wyrażała się: że archiwa pozbawiona w dotychczasowym składzie i miejscu mogłaby nasunąć mylną interpretację, że i księgi m. Krakowa mają nadal wtem samym miejscu pozostać, gdyż wczoraj w reskrypcji namiestnictwa z r. 1869 uwiadomiamy Wydział krajowy o deynyzi ministerstwa sprawiedliwości wyrażnie było zastrzeżone, iż z tego archiwum zostaną wyłączone 1435 ksiąg krakowskich miej-

skich tudzież akta b. radu apelacyjnego zachodniogaliczyjskiego.

Po krótkim przedmówieniu r. m. Gallego i Dra Zatorskiego, sprawozdanie powyższe przyjęto do wiadomości.

Z porządku dziennego załatwiono następnie jedną sprawę esbiastą, oraz uchwalono na wniosek sekcji obywatelskiej dodatkowy kredyt na wsparcie ubogich 300 złr. na rok bieżący, poczem posiedzenie publiczne zostało zamknięte.

Na posiedzeniu pończem mianowano p. Stanisława Szymkiewicza, praktykanta konceptowego namiestnictwa, przydzielonego do starostwa w Białej, adjunktem magistratu; p. Walentego Trylskiego komisarzem obwodowym.

Przy tej sposobności wniósł r. m. Dr. Cyfrowicz następującą rezolucję: Z uwagi, iż obecnie kilka posad urzędniczych magistratu nie jest obsadzonych, Rada miasta wywa Prezydenta miasta, aby jak najrychlej przedłożył wnioski co do ich obsadzenia a to z zachowaniem przepisu § 5 urzędzenia stoenników służbowych urzędników i siąg magistratu m. Krakowa. Wniosek ten został jednomyślnie przyjęty. W końcu uchwalono udzielić p. Mieczysławowi Ślęczkowskiemu prezentu na posadę nauczyciela dla klas wyższych żeńskich szkoły wydziałowej w Krakowie.

Koniec posiedzenia o pół do 9ej wieczór.

N. Pan zatwierdził wybór Dra Feliksa Skrochowskiego, właściciela dóbr ziemskich, na prezesa Rady powiatowej w Gorlicach.

N. Pan nadał porucznikowi Józefowi Maciędze charakter kapitana ad honores, z okoliczności przeniesienia go jako inwalidy w stan spoczynku.

Minister sprawiedliwości mianował następujących adjunktów sądów powiatowych na własną ich prośbę: adjunktami sądów kolegijskich: Adolfa Reszetyłowicza w Bohorodczanach do Kolomyi, Władysława Józefa Wajdowicza w Bohorodczanach do Sambora, Dra Józefa Schorra w Białej do Złoczowa, oraz z okoliczności zakładania ksiąg gruntowych mianowanego adjunkta sądu powiatowego Artura Fangora do Sambora.

Minister sprawiedliwości przedstawił adjunktów sądów powiatowych: Dionizego Polańskiego do Sądowej Wiszni do Rohatyna, Włodzimierza Hordynskiego z Mostów Wielkich do Białej.

Minister sprawiedliwości pozwolił adjunktom sądów powiatowych: Andrzejowi Kulibowskiemu w Drohobycy i Bazylemu Kilanowskiemu w Żmigrodzie przesiedlić się na ich własną prośbę, mianowicie pierwszemu do Sądowej Wiszni, drugiemu do Radymna.

Minister sprawiedliwości mianował następujących asystentów adjunktów sądów powiatowych w okręgu sądu wyższego lwowskiego: Juliusza Baszaka w Bohorodczanach, Michała Guszałewicza z okoliczności zakładania ksiąg gruntowych; Jana Grafa w Bohorodczanach; Janusza Bajewskiego w Mostach Wielkich; Jana Rzuchońskiego w Żmigrodzie; wreszcie Mieczysława Morawskiego, Wincentego Stanisława Hampla, Godzimira Małachowskiego-Mańkę i Karola Podlaśkiego, wszystkich czterech z okoliczności zakładania ksiąg gruntowych.

Wiedeń 5 października. Dzienniki wiedeńskie donoszą, że w ministerstwach pracują teraz gorliwie nad zestawieniem preliminarza budżetu na r. 1878. Prace postępują z pośpiechem, ponieważ minister skarbu ma podobno zamiar wnieść w I bie preliminarz tego samego dnia, co w roku przeszłym t. j. 19 października. Co się dotyczy załatwienia budżetu w parlamencie, utrzymują dzienniki wiedeńskie, że rząd zamysła porozumieć się z przewodniczącymi w klubach węglo co do dalszego programu czynności parlamentarnej i uzyć całego swego wpływu, aby budżet o ile możności sumarycznie był załatwionym w Izbie. Szając z doświadczeń lat poprzednich, wapić wypada, aby się to powiodło. W kółach poselskich panuje przekonanie, że w najlepszym razie załatwienie budżetu będzie mogło być gotów ze sprawozdaniem do końca r. b., ponieważ delegacje zebrać się mają w grudniu. Tak więc ogłoszenie ustawy skarbowej przed rozpoczęciem roku administracyjnego byłoby prawie niemożliwem i zdaje się, że nastąpi prowizoryczne uchwalenie budżetu na trzy miesiące, jak to bywało dawniej.

Wczoraj po bardzo długiej przerwie zebrał się wreszcie wydział t. z. legalizacyjny. Rozmawiano nieco o przynależności legalizacyjnej, a względnie o odnośnym projekcie dep. Fuxa wniesionym jeszcze w lutym 1876 r., lecz dyskusja pozostała bez rezultatu. Wczoraj także obradował wydział ugodowy nad artykułem 20 związku celno-handlowego, który mówi o spółkach akcyjnych mających siedzibę w okolicach monarchii. Artykuł ten przyjęto w brzmieniu proponowanym przez podkomitet i zaraz rozpoczęto dyskusję nad jedną ustawą specjalną.

Rosja.

Czytamy w *Wieku* następujące uwagi: Wsłuta nasza, jak wiadomo, stoi wcale nieszczęśliwie. Złoty jednak tego położenia nie należy wyłączać szukać w okolicznościach, spowodowanych bezpośrednio wojną wschodnią. Smutno to powiedzieć, ale wielki udział przynajmniej w tem machinacje i metafwy jednej z gield zagranicznych, mianowicie berlińskiej. Dzienniki wiedeńskie nie wahają się nawet tutaj uprządkować głównego powodu obecnego naszego przesilenia finansowego, przywołując na poparcie swoich przypuszczeń fakt zaiste niepojęty, że niemal odzienne pojawiają się w Wiedniu zupełnie fałszywe lub przekręcone telegramy z Berlina, zmuszające popoch na świat handlowy, kierujące się do wyrażenia czasami nęposobieniem księgi Bismarcka, które widocznie poczytywane jest za wiele znaczącą w tej kwestji wskazówkę. Obecna sytuacja i kurs pieniężny rosyjskich jest dokładnie każdemu znany. Jeżeli ofiarnie uwagę naszą w przeszłość i porównamy odwiec obecną, dajmy na to z rokiem

1861, znajdziemy uderzającą różnicę w kursach. Ta różnica bardzo niekorzystnie oddziaływała na względy stosunki handlowe obu krajów. Import węgla ogólnie się zmniejszał, a eksport węgla, co świadczy o słabości przemysłu węgla, ma znaczenie mniejsze obecnie niż w Rosji aniżeli dawniej. Dla tego zagraniczne firmy niekoniecznie zadowolone patrząc na ten stan rzeczy, pozostawiają je pewnego zarobku. Prasa zagraniczna także staje się często wyrazem tego uposobienia. W Wiedniu obliczają, że w Rosji obrotów w napływie Rosyan roku bieżącego a lat poprzednich. W hotelach, powiadają, rzadko kiedy spotkać się możecie obecnie z nazwiskiem rosyjskiem, toż samo w kurlistach u wód i kąpiel zagranicznych.

Wpływ giełdy berlińskiej na austriacką i rosyjską dowodzi, że ożyźnia *kulturkampfu* dość swobodnie zapatrzyć się na kwestie finansowe sąsiadów. Gdyby giełdy nasze były tak samodzielne, jak francuska, byłoby to, że giełda berlińska powstrzymała została w swych zapędach i nie rozciągała się na naszych rynkach, jak „szara gęś” przysłówiwa. Wezka kampania franko pruska 1870 roku i rezultaty jej ekonomiczne i finansowe wymowny tutaj dowód stanowią. Dziś na giełdzie berlińskiej oglądają się znową, a dzionymia pruskiego Janusa jest barometrem dla giełdystów i maklerów giełdowych. Dlatego np. gdy po zjeździe salzburskim przypisywano p. Bismarkowi tendencję pokojową, rubel podniósł się w Wiedniu o 3 centy. Złudzenie jednak trwało bardzo krótko, bo żelazny książę dowiedział się o tem, że Austria posiada milion bagnetów i ruble spadły. Dzienniki wiedeńskie pamiętają jeszcze lepszą operację, gdy w roku zeszłym Andrassy podał się do dymisji. Okoliczność ta nie podobąca się p. Bismarkowi i spłynęło z Berlina telegramami tak grzeczni, że za rubla n. p. dawano 1 złr. 72 ct, to jest o 55 ct. więcej niż dzisiaj i wogóle około 20 ct. więcej nad kurs przeciętny z lat ostatnich.

Wobec takich faktów, możnaby powiedzieć berlińskim finansistom z Krasickim: „Przeistotażcie dzieje, bo się nie bawicie,“ wam chodzi... o pieniądze i nam także. Ta tylko między nami różnica, że nam wasze pieniądze nie są wcale solą w oku, wy zaś wydacie nasze podstępem. A mamy wam powiedzieć, jak się pomysłowcy tej kategorii nazywają?...

Teatr wojny.

Teraz, kiedy główny sztab rosyjski odbywał już narady nad tem, czy bez wszelkich dalszych uściwów w tym roku, wywaszerować na leże zimowe za Dunaj, pozostawiając tylko do przyszłej kampanii wiosennej stosowną zalogę w silnie obwarowanych znacach przedmostowych, czy też jeszcze próbować szczęścia w atakach z jednej strony na Plewang, z drugiej na główną armię turecką wymierzonych — obrady które się widocznie skutocznym powiększają na ostatku wymienionej de-zyzy, rozpoczęcie kroków zaczepnych ze strony tureckiej byłoby krokiem bardzo nie rozsądnym. Przeciwnie, to równałoby się zamarom, żeby nie stać się bitwy w pozycjach dla Turków, tylko dla Rosyan dogodnych. Bitwy rozstrzygające, których na zamknięcie kampanii tak pragną w Konstancyopolu, że stawiają na czele głównej armii wódza taką samą chęcią ożywionego, będą mieli niezawodnie, a do ich przyjęcia pozycje obronne przez Mehmeda Alego są nader dogodnymi. Pozycje głównej armii oznaczają linia ciągnąca się od Kozłowa (zwykle na mapach Kacielimem zwanego), przez Obławę, Osikową, Wody, Karadaz i Tuleber. Pozycja ta jest z natury silną i została teraz dobrze obwarowana. Położenie jej strategiczne zaś jest z tego względu dogodnym, że zjad tak ku Białej, jak ku południowemu punktem Jantry po najkrótszej drodze dostać się można, pośrednio zaś broni się zjad i Ruszcza, bo się ku niemu armia rosyjska osłoni siłami uderzyć nie może z obawy o linie Jantry, słabymi zaś siłami niczego nad dolnym Łomem i pod Ruszcukiem nie działa.

Bezpośrednio zaś broni linii dolnego Łomu, a tem samem Ruszcza, silna zalogą tej twierdzy mająca 30 batalionów. Jej oddziały wysunęły nad dolny Łom operującą się głównie o Kadikiel. Wzmocnione one zostały przez świeże posiłki przysłane z Kaukazu w sile 6,000.

Wypadać w Plewang i w co tylko opisanych pozycjach nad Łomem znacząco zmniejsz Rosyan do wywaszeru za Dunaj na leże zimowe, przez wyjście zaś z nich i uderzenie na obwarowane pozycje rosyjskie, dziś, kiedy są rosyjskie o 50 do 60,000, się zmogły, byłoby lekkomyślnym narazieniem sił tureckich. Ostatni rezultat każdego roku zależy wprawdzie jeszcze i od szczęścia, ale takich czynników nie wciąga się w rachubę. Racjonalnie naprzód obliczone szanse wojny przemawiają tylko na stronę tych, którzy bitwę staczą w dobrych, a nie w złych pozycjach. A do wojny przyjdzie teraz i bez kroków zaczepnych ze strony Turków, bo go Rosyanie podjął musza, dla wczesnego przekonania się, czy na zimowe leże będą mogli pozostać w Bułgarii. Armia turecka na Łomem spełniła dotychczas swoje zadanie, jeśli uważać będzie nad tem, żeby Rosyanie z nad Jantry nie odesłali wojsk pod Plewang; w takim razie musi działać zaczepnie, ale wtemczas będzie też miała silne siły przed sobą.

Pod Silistrą czynią Turcy dalsze przygotowania do wtargnięcia na terytorium rumuńskie; oddalając marszu oddziału Zimerana w kierunku Warny, nie mamy świeżych wiadomości. Pod Plewang i w Szybie trwa ciągły ogień artyleryj.

Z Czarnogóry potwierdzają się wieści, że ko. Nikita nie zamierza czynić dalszych ofiar z krwi czarnogórców na zdobycie w Hercegowinie, których nie ma nadziei zatrzymać, ograniczając się do dotychczasowych, o których sądzi, że mu przy zawarciu pokoju pozostawione będą. Zapewne całą się swą zwróci ku południowi, żeby zyskać tu pożądaną rozszerzenie terytorium a czarnogórskiego w okolicach Podgoricy i jeziora Skutarskiego.

Na azjatyckim teatrze wojny toczył się krwawy bój trytynowy pod Karsem z wahać się zaczęli, który się jednak w dniu 4 b. m. skończył klęską Rosyan. Wadzą pasma wzgórz Wielkiego i Małego Jagni, zakrywających pozycje Karu, rozstawiały była armia Muchtara biszy od Chalifoglu aż do Chaczamali. Jedno z wzgórz Wielkiego Jagni leży na drodze do Karu a w rozstawieniu wojsk Muchtara biszy stanowią lewą stronę samego środka armii. Było ono więc rzeczywistym kluczem pozycji, bo zdobyć go i poparcie tego zdobycia wielką siłą mogło rozkładać armię Muchtara, lewą jego skrzydło zmniejsz do całkowitej siły do Karu, a prawe zepchnąć ku granicy rosyjskiej i tu obaczyć. Rosyanie rozpoczęli bój dnia 2 b. m. udanym atakiem na prawe skrzydło Muchtara. Kiedy się rezerwy jego pomknęły w tę stronę, Rosyanie uderzyli nagle głównymi siłami na środek armii wzięli pomienione wzgórze na Wielkim Jagni, które telegram *Daily News*, zapewnił, iż, Pan-

let „nazywa, a którego bronili tylko jeden batalion bez artylerji. Rosyanie osadzili się w nim i na tem skończył się dzień pierwszy. Rosyanie nowocall w węgłom, ponieśli jednak wielkie straty na lewym swem skrzydle, gdzie uderwali ataki i gdzie wielką przewagę sił tureckich odparci zostali. W dwóch dniach następnych trwał bój przeważnie o wzgórze na Wielkim Jagni. Do chwili kiedy to piszemy nie posiadamy bliższych szczegółów tego boju. Rosyanie donoszą, że wzgórze „dla braku wody opuścili“ co znaczy po prostu, że im go Turcy odebrali, i że ostatecznie klęskę ponieśli. Sami przyznają się do 3000 strat. Musiały one więc być bardzo znaczące. Dodać też Rosyanie, że Turcy „nie mniej znaczne“ ponieśli straty, co zdaje się przemawiać za tem, że walczyli ze stosunkowo mniej znaczącymi stratami. Bój rozpoczął się na nowo w dniu 4 b. m. po południu, o wypadku jego oczekujemy telegramów.

Pera 4 października (współ). Muchtar basza do Portie, że odniósł świetne zwycięstwo nad Rosyanami we wtorek 2 października. Ze świtem rozpoczął nieprzejścielnie znacznymi siłami ataki na armię turecką pod Jasegiler-Tepe i Kizil-Tepe, tworząc wyjątkowo posterunek przed środkami armii. Wywiali się z tego wielka bitwa, która trwała 13 godzin. Wszystkie ataki nieprzyjacielskie odparte zostały z wielkimi stratami Rosyan. Rosyjska dywizja, która w kierunku od Arpaczaju się posuwała, odparta została, a nieprzyjaciela pobitego na całej linii, ściągano aż do Arpaczaju. Zwycięstwo nasze było zupełne i zdobyliśmy dużo broni i amunicji. Nieprzyjacieli zabił 5,000 zabitych i rannych.

Konstancyopol 3 października. (Buro Reuters). Dalszy telegram Muchtara donosi: Nieprzyjacieli zaczęli znaczną siłą wyżyn Janilerskie; przednie stracie tureckie cofnęły się na wzgórze Wielkiego Janilera. Potem zaczął nieprzyjacieli Wielki Janiler, obsadzony sześcioma batalionami pod dowództwem Mamuda baszy. Kilka kolumn pospieszyło z Nache Kiazinu na wzmocnienie Małego Janilera i obwarowały się tam. Rosyanie, celem ucywienia dywersji, rozpoczęli ogień artyleryjny na Kizil-Tepe, obsadzone przez Osman baszę. Ostatni odpowiadał na ogień. Oprócz tego atakowali nieprzyjacieli sześciu batalionami i dwoma pułkami jazdy, nadchodzącymi z Gładidagu prawemu naszemu skrzydłu nad Arpaczajem.

Brigady Husseina baszy i Szefketa baszy i pułk pod dowództwem Ibrahima baszy, wysłane w tym kierunku wzięły Gładidag po pięciogodzinnym boju. Zapadający zmrok położył koniec bitwie. Każda strona zatrzymała swe pozycje i gotowała się do boju na dzień następny (3 października). Straty nasze do tej pory nieznane. Fazli basza został rannym. Na drugi dzień bój toczył się tylko pod Karajalem, gdzie walczono od 3 do 4 godzin do wieczora. Pogłoska, że zginęło dwóch jenerałów rosyjskich nie potwierdzono.

Wystawa rolniczo-przemysłowa we Lwowie 1877 r.

VIII.

Papier — druki — fotografie itp.

Przechodząc do przedmiotów mających bliższe lub dalsze powiązanie z oświatą, musimy zarazem wspomnieć o poprzednich sprawozdaniach zamianki odnoszących się wprawdzie nie do oświaty, lecz do świąt. Piszalem o świątecznych parafinowych z fabryki Lundeberga w Złotym pod Lwowem, a opisałem świece wyrobione w fabryce Schuberta znanej we Lwowie od bardzo wielu lat. Schubert wyrobia przedewszystkiem woskowe i inne świece ozdobne, kościelne, i okazuje nadzwyczajnie wiele gustu w ubraniu świecy, dając zarazem doskonałą materję.

Wszedłszy na galerję w głównym gmachu wystawy, widzimy 100 kilo ucepczonych w powietrzu do bibuły, które tak wiszą już ostry tygodnie nie zdolawszy przerwać tego produktu fabryki Berl Sekiera w Krechowie. Fabryka ta wyrobia same bibuły. Obok niej umieszczono różnokolorowy papier braci Fijałkowskich z Białej, oraz wielki wózek papieru z fabryki czarnańskiej. Wszystkie okazy obu fabryk nie pozostawiają nic do życzenia: tymczasem dziwnym sposobem w handlu mało znajduje się papieru z tak dobrej fabryki jak czarnańska i prawie powszechnie lepszy papier nasz do pisania pochodzi od obcych firm.

Skromnie na boku pomieszczone są tułki do papierosów z fabryki Ptaszyńskiego, które są bardzo dobre, a nawet przewyższają tułki Helmana. Przemysł ten małej jest rozpowszechniony, jakby się należało spodziewać po liczbie amatorów palenia papierosów.

Dotychczas mimo wielkiej ilości drukarni nie posiadaliśmy żadnej odlewni czioków, dopiero obecnie i to przed niedawnym czasem założył Albrecht Ferdynand we Lwowie leżarnię drukarską czioków łacińskich, niemieckich i hebrajskich. Przeglądając podobne powinno znakomity rokować rozwój, tem więcej, gdy wyrób zdaje się należeć do bardzo dobrych.

Różne drukarnie nadesłały swoje roboty. Niepoliczalne zajmują tu miejsce drukarnia naszego piśmnia, gdyż wystawiła ogromne wydawnictwa Akademii Umiejętności bardzo starannie, poprawnie i czysto wykonane. Z pomiędzy lwowskich drukarni zasługuje na uwagę pierwsza związkowa drukarnia i drukarnia ludowa, które okazują umiejętną prowadzenie i dobrą robotę.

Wkraczając już poniekąd w sferę sztuki wystawa litograficzna dała nam poznać prace Salba w Krakowie, mianowicie też najnowszy portret prezesa Akademii Umiejętności prof. Dra Józefa Majera, który tak pod względem podobieństwa, jak miękkości traktowania i wybornego wykonania, daje najlepsze świadectwo tej pierwszorzędnej litografii w kraju. Klimek z Białej także wystąpił z portretem Namietnika, o wiele jednak słabiej wykonanym. Lwowska litografia Towarzystwa przemysłowego rozwija się coraz bardziej i wykonywa starannie prace pomniejszej, nie zabierając się jeszcze do rzeczy artystycznych.

Waleryan Krysiński z Wiednia wystawił rysunki mogące mieć zastosowanie do przemysłu, wiele z nich jest własnej kompozycji wystawcy. Rzeczy te są nader p. trzebne i użyteczne w przemyśle, gdyż właśnie u nas brak wprawy w rysunku i brak doświadczenia okazuje się wzorów. Nie wiemy, czy wystawca jest matrem, czyli ma zamiar poświęcić się zawodowo rysunkom dla przemysłu. W ostatnim razie mogłoby z korzyścią pracować w kraju, udzielając nauki rysunków w szkołach, jak to czyni p. Czirnski nauczyciel rysunków w muzeum, również wystawiający podnoszący itp. przedmioty zaopatrzone w rysunki stosownie dobrane.

Wiśniewski zakład fotodukarski w Krakowie nadesłał szereg prób swych robot artystycznych, które rokują na przyszłość widoki rozwoju. Pięknym

wykonaniem odznaczają się heliominatury Stefaniego, szczególniej jego chłopców włoski, portrety Chopina, Mozarta i parę innych, są doskonale wykonane i mogą się niemal zaliwać do rzadych dzieł sztuki. Również ładne są tego rodzaju roboty Kulakowskiego ze Lwowa.

Fotografie bardzo ładne zostały umieszczone, w dniu rucelnie tracą, i jeden tylko ołówek portret hr. Wł. de miera Dzieduszyckiego wykonywany przez Edera przebiega się z cieniów i zasługuje na podziwianie.

W części do tej kategorii artystycznej należą roboty rytownicze Sternberga ze Lwowa i Wojciechowskiego także miejscowego rzemieślnika. O wrychbach Schapira mówiliśmy już dawniej, gdyż ten mając także odlewnię cynkową z całą swą wystawą pomieszczył się w dziale wyrobów metalowych. Schapira jest najczystszy w rytownictwie i bardzo elegancko wykonywa wszelkie zamówienia; niektóre jednak roboty Sternberga nie ustępują wcale poprzednim. Jego pieczęcie większe są doskonale rzeźbione, zachowują rysunek dobry i układ estetyczny.

Wielu jest wystawców z rzędu introligatorów a jeśli między nimi trudny wybór, to w części zadowolają podobno nie własnej zieleń. Wiele książek jest oprawnych w okładki sporządzone, a zatem imo ładnego pozoru nie dają jeszcze świadectwa ani gustu ani dobroci wyrobu. Piękną jest taka na dyplomy J. Skwierczy ze Lwowa; skórzana teczka damska bardzo elegancka Kełazy z Białej; dobre mianowicie ze względu na niską cenę są roboty Starcekiego ze Lwowa.

Z rzędu wyrobów artystycznych największą godzienną pochwały Jan Czołowski ze Stanisławowa, który wyrzyna z keści słonowej nader misternie przedmioty. Jego kościółki gtyckie z zegarem i wieżą chińską według wzoru pagody znajdującej się pod Londynem na każdej wystawie znalazłby nader uznanie.

Wyroby z buratynu, tak od, owidnie na różne prezenta wystawili bracia Bernstein z Ostrołęki. Fabryka i h wyrobów buratynowych istnieje już lat 80, i wyrabia cygarzki, kolce, bransolety itp. towary galanteryjne nader bardzo eleganckie.

Biżuterję innego rodzaju wystawił znowu Faust z Morawy. Są to wycięte, a wcale ładne z kory brzoze. Broszki, kolczyki, spinki, w formie motyli, chrzączek, liści, kwiatów, much itp. Taniószy wyrobu może go uczynić przystępnym do wykonywania okazy dla zbiorów owadów i motyli, a wówczas roboty te oddaćby mogły usługi nowe.

Nie wspominać tu o pomniejszym przemyśle fajek glinianych, szcetek, cygarzniczek zwykłych, grzebień prostych, przy czym właśnie uderza nader mało ideał szcetek. Na wzmiankę zasługuje głównie pudełka, koszyki i toalety muzułmańskie wykładane Berdicha ze Lwowa. Wyroby te jednak więcej mogą być uważane za robotę domową, której poświęca się w wolnych chwilach dnia, aniżeli za przemysłowe: jest to raczej zabawka, aniżeli praca, i z tego względu odpowiednia głównie dla dzieci i młodych dziewcząt.

W dziale szkolnym i naukowym jest liczna rzesza wystawa książek wydawców. Nie bardzo dzielimy zdanie, aby te rzeczy należały do wystawy; czy za podstawę działalności wydawców ma być brzoa wystawca przez nich ilość wydań, czy jakość dzieł? W pierwszym razie najbardziej płaske wydawnictwa tudziokowych powieści otrzymały pierwszeństwo; w drugim trzebają aiar agn uzonych i nagradzanych wydawców za iast autorów. Słowem wystawa książkowa, to wielce godziwa reklama, ale nie daje podstawy do opisów i sprawozdań, bo właściwie nie posiada naturalnej podstawy do ocenienia wartości przedmiotowej rzeczy. Poprzedzając więc na tej wzmiance, umieszczając w tym samym liście, w którym pisałem o pracach drukarskich, donosząc jedynie, że każdy z lwowskich księgarzy pospieszył wziąć udział w wystawie, a nadto powna część wydawców warszawskich nadesłała niektóre ze swych publikacji.

Losowanie fantów krajowej wystawy rolniczej i przemysłowej, odbyło się wczoraj po południu pod przewodnictwem Włodzimierza hr. Dzieduszyckiego, w obecności komisji złożonej z pp.: Abrahamowicza, Badeniego, Dra Goldmana, Hubickiego, Laszkowskiego, Schmitta, Simona i wobec bardzo licznej zgromadzenia, wśród którego obecny był wiceprezydent na miastnictwa, p. Barmański. Ogół losów przeznaczonych do sprzedaży wynosił 12,000 sztuk. Ostatnich tysięcy losów (od 11,000 do 12,000) rozsprzedano całkowicie; opiewały one wyłącznie na fortepian p. Fr. Woronickiego z Jasła; zakupiony go losowania za 1000 złr. Fortepian ten wygrał pan Józef Jabłonowski na numer losu: 11,163. Z pozostałych 11,000 sztuk losów rozsprzedano około 10,000. Ogół przedmiotów, czyli fantów, zakupionych przez komitet za sumę 6000 złr. a przeznaczonych do losowania wynosił 250. Pomiedzy fantami był także garnitur garnitur mebli zakupiony przez komitet od stolarza Bieleckiego za kwotę 1800 złr. Komitet podzielił ten garnitur na 5 części. Jedno łóżko z szafką, w wartości 450 złr., wygrał Nr. 2687; drugie łóżko z szafką w tej samej wartości Nr. 8857; jedną szafkę (275 złr.) Nr. 9729; drugą szafkę w tej samej cenie Nr. 792 a toaletę w wartości 350 złr. Nr. 6928.

Z kosztowniejszych przedmiotów wygrali następujące numery: 10,294, kosiarka w wartości 60 złr.; 2881, grabie amerykańskie, 135 złr.; 9558, wąż skus, 65 złr.; 3215, sikawka Noels, 70 złr.; 6147, parę półszkór, 120 złr.; 1411, strzbię systemu Lancaster, 140 złr.; 2869, strzbię systemu Lafoucheux, 140 złr.; 9073, waga decymalna p. Weicha, oceniona na 80 złr.; 7264, powozik półtryty w wartości 630 złr.; 1437, wózek myśliwski, 160 złr.; 1183, stół okrągły, 50 złr.; 2601, wózek, 160 złr.; 3003, stół, 40 złr.; 10,449, stół, 80 złr. Numery: 9819, 4856, 9224 i 7811 wygrały po jednej krowie, każda w wartości 101 złr.; Nr. 33 wygrał krowę w wartości 200 złr. a numery 736 i 2334 wygrały każdy po jałowce w wartości 90 złr.; Nr. 7414 wygrał stół oławy w wartości 100 złr.; 8118 stół graniasty w wartości 90 złr.; 10,318, parę półszkór, 90 złr.; 1507, samowar z przyborami, 70 złr.; 9264, pięć 1507, 80 złr.; 1497, jedyn gariolet Horskigo 130 złr.; 6025, kartoflarkę, 80 złr.; 6070, siekaczem, 85 złr.; 5757 sikawkę, 100 złr.; 4817, fastonik; 9935, dolman damski. Następujące numery wygrały kosztowne narzędzia rolnicze i gospodarskie: 1218, 185, 4602, 1254, 1924, 7840, 217, 4584, 2133, 6703, 10,232, 9799, 7463, 7351, 5670, 10028, 2870, 741, 6602, 8700, 9586, 10,018, 3119, 6413, 6735, 427, 362, 10,402, 503, 433, 9206, 4506. Następujące numery wygrały rozmaite przedmioty kosztowne: 10,771, 3829, 1448, 2689, 7757, 1996, 3097, 8607, 10,525, 62, 10,265, 7433, 3706, 4231, 8873, 5558, 9962, 4157, 2523, 9436, 5187, 3670, 5407, 9897, 1827, 6198, 311, 9807, 9198, 1329, 1748, 9167, 10,351, 6282, 8270, 3789, 1061, 9164, 9663, 6731, 5512, 2593, 548, 9253, 7693, 1850, 6143, 5228, 7682, 4957. Parę królików wartości 10 złr. wygrał Nr. 6929. Krowa i fotele wyrobione w dobrach hr. Drojowskiiego wygrały numery:

1769, 7969, 3129, 10,451, 9703, 8505, 10,465, 5669, 895, 7893, 8373, 2959. Noże z fabryki pana Witowskiego z Krakowa, dość cenne, wygrały numery: 4779, 8025, 8870, 6670, 5029, 9113, 9637, 574, 9769, 1807, 10,805, 1352. Prócz tego wylicznio następujące numery, które wygrały mniej cenne przedmioty: 8078, 814, 5427, 1887, 9796, 10,890, 9480, 6373, 1475, 5070, 10,307, 9765, 8449, 9347, 10,081, 8896, 4974, 209, 6298, 8965, 7616, 3667, 5062, 7011, 5901, 857, 9953, 4253, 8924, 2378, 6493, 2547, 7746, 1006, 4969, 8424, 4115, 6659, 10,040, 5634, 9758, 7076, 4034, 3793, 7601, 7381. Pięćdziesiąt jeden numerów wylosowanych wypuszczamy zupełnie, albowiem przedmioty wygrane są zbyt drobnej wartości. (Gaz. Lwowa.)

Kronika miejscowa i zagraniczna.

Kraków 6 października. We wczorajszym numerze *Czasu* umieszczono było sprawozdanie z posiedzenia Rady miejskiej, na którym rada Rzewuski przedstawił wniosek względem budowy nowego teatru. Z tego, cośmy kilkakrotnie o tej sprawie mówili, wnosił już mocą cytelnicy, że nie wchodził dzisiaj w szczegóły wniosku, najusilniej popierał będziemy jego myśl przewodnią. Konieczność i użyte caność dla miasta nowego teatru zdaje się być powszechnie uznawaną, skoro na 36 obecnych radców 30 podpisało wniosek p. Rzewuskiego, który z radką u nas wytrwałości, popiera i stara się doprowadzić do skutku ras powyższy samiar, spełnienie zaś tego zamiaru byłoby nie małej dla Krakowa i sztuki dramatycznej w Polsce doniosłości.

Na pogrzebie w Piźnie i spalony tamże kościół otrzymał p. K. Molekiego 1 dukata w złocie.

Dr. Udalryk Heyzmann, profesor Uniwersytetu Jagiellońskiego, złożył na rzecz Stowarzyszenia ku nieśieniu pomocy ubogim uczniom szkół ludowych krakowskich 10 dukatów w złocie, na ręce prezesa Stowarzyszenia Dra Zolla. Skarbnikiem tegoż Stowarzyszenia jest inspektor szkół ludowych p. Twaróg, który wszelkie datki na cel powyższy przyjmując w biurowie Rady szkolnej okręgowej, znajdującym się przy ulicy Kanonów. Osoby, pragnące przysłać w pomoc temuż Stowarzyszeniu, mogą jednak kwoty na ten cel przeznaczyć składać także w administracji *Czasu*, na ręce p. Henryka Müllnera. Statuta Stowarzyszenia znajdują się w jednym i drugim miejscu.

Dziś w nocy pierwszy raz spadł w Krakowie termometr niżej zera; rano zaledwie dochodził +1° R. Zimno zaś tem mocniej całe się daje, że towarzyszy mu wiatr ostry północny.

Ukazal się dzisiaj pierwszy numer tygodnika *Echo*, poświęconego literaturze, teatrowi i sztukom pięknym. *Echo* wychodzić będzie co sobota w południe. Potrzeba pisma poświęconego powyższym przedmiotom w naszym mieście jest zbyt widoczna, abyśmy nie mieli wydawania takiego pisma pochwalić. Życzyć tylko sobie należało, aby było starannie redagowane i w rzeczach sztuki wydawało wytrawną, beznamytną a gruntowną są, aby strzeżło się komunali. Pierwszy numer zaleca się tak formą, jak treścią. Wydanie jest bardzo staranne i miłości w sobie obiecującą obfitość przedmiotów: Rozbiór komedji *Wychowanka* Fredry, *Wladomosci teatralne*, *Wladomosci literackie*, pełen werwy wiersz p. Bartelsa: „Ciągą gęba pan“, *Setki piękne*, *Korespondencya ze Lwowa*, z *Miasta*, i oidek: *W jaki sposób zostaje się dziennikarzem w Paryżu*.

Dziś w sali ogrodu Strzeżkiego otwartą została wystawa owoców, oraz plodów pszenolietwa i jedwabnictwa, a jutro w niedzielę odbędzie się o godzinie 11ej przed południem w poboczej sali zgromadzenie członków Towarzystwa pszenolietwa jedwabnictwa i sadownictwa.

Wczoraj otrzymał na Uniwersytecie Jagiellońskim stopień doktora praw p. Stanisław Zieleniewski, krakowianin.

W kościele N. P. Maryi wyprowadzone i odnowione zostały dawne stale radzieckie, które zagrażały ruiną. Stale są debowe a prozdki i plecy każdej z nich z drzewa jasnieszego o pięknym słoju, którego dawniej pod warstwą zbrukanego pokostu nie można było dojrzeć. Stale te są wielkiej starości, czego dowodem ślady drwi do nich od strony jednej z kaplic, której mościężna krata z 16go, jak się zdaje, wieku, później od stalowych była ustawiona, bo samknęła do nich przystęp.

W poniedziałek dnia 1 października rozpoczęły się dla kobiet lekcyjne rysunków i drzeworytnictwa w Muzeum techniczno-przemysłowym. Szkoła i nadal zostaje pod opieką Dyrektora szkoły sztuk pięknych p. Jana Matejki. Malarstwa i rysunku z gipsów i z natury w 1-ym oddziale i krajobrazów w 4-tym użyciu p. Hipolit Lipiński; rysunku z wzorów i gipsów w 2-gim oddziale p. Józef Siedlecki, w 3-cim p. Leonia Bielekowska; rysunków linearnych w 5-tym i 6-tym oddziale Dr. Daniel Wierzbicki; nauk o budowie i proporcjach ciała, o kształtach zewnętrznych, o postawach i ruchach, jako też o układzie rozmaitych jego części w chwili danej akcji, wykładają Dr. Izydor Kopernicki; lekcyjne perspektywy artystyczne, jako też inne wykłady na wydziale sztuk pięknych rozpoczyna się w pierwszych dniach listopada wraz z wykładami na wydziale historii i literatury, nauk przyrodniczych i gospodarstwa domowego kobiecego, które dziesiąty już rok istnienia lioryć będą.

Na rozpoczęcie roku szkolnego w Instytucie techniczno-przemysłowym, odbędzie się nabożeństwo w kościele św. Norberta, w poniedziałek d. 8 b. m. o godz. 10ej.

Jutro wystąpi pierwszy raz na scenie simowego teatru, nowo zaangażowana dla sceny krakowskiej znana śpiewaczka pani Mićkańska. Odpowiada ona rolę księżniczki Lydy w operetce Soupego *Fatynia*.

Z nastaniem długich wieczorów zachodzi potrzeba wczesniejszego oświetlania schodów po domach, a właśnie dochodzą nas skargi z różnych stron miasta o oświetlenie z przedmieść, iż pod tym względem zachodzi niedbalost i że zaawieca wielu właścicieli późno w sieniach i na schodach a gasi wczesnie światło.

W kościele XX. Franciszkanów umieszczono na grobiek ap. Franciszka Kolosowskiego, ofiera wojsk polskich z r. 1831, sekretarza Towarzystwa sztuk pięknych, w Krakowie, zmarłego 1872 r. Pomnik ten jest roboty rzeźbiarza p. Władysława Elias'a.

Przedległ Lekarski donosi, że Komisja balneologiczna krakowskiego Towarzystwa lekarskiego otrzymała dyplom honorowy za urządzenie krajowej wystawy zdrowej na tegorocznej wystawie lwowskiej. Jest to chlubny dowód uznania działalności komisji.

Exgamina na lekarzy i weterynarzy celem uzyskania stałej posady w publicznej służbie zdrowia przy urzędach politycznych odbędzie się w listopadzie r. b., a mianowicie dla lekarzy w Krakowie, dla weterynarzy we Lwowie.

— *Warszawskie Echo* donosi: „W czasie bytności Matejki w Warszawie powstała i agitacja się w kole naszych malarzy myśli, ażeby prosić mistrza o wykonanie obrazu z dzieł naszego miasta, któryby następnie zakupionym został na własność miasta, i był zachowany na pamięć jak pobyty artysty w syrenim grodzie“.

— *Gazeta Polska* donosi: „Na tutejszej wystawie Towarzystwa Zachęty Sztuk Pięknych sobaczmy niedługo nowe dzieło pędla Siemradzkiego: „Krajobraz Sorrento z widokiem na zatokę neapolitańską“.

— *Czasy w Gazecie Polskiej*: „Zwłoki X. pałata Stanisława Zwolińskiego, w dniu onegdajszym między godziną 4 a 5 po południu, przeprowadzone zostały z kościoła parafialnego praskiego do kościoła archikatedralnego i metropolitalnego św. Jana. Ekspozycję dopełnił X. Dietrich, kanonik archikatedralny, otoczony asystą. Orszak poprzedzili duchowni z Warszawy i prowincji, tudzież Siostry miłsiedzia z sierotami z zakładów dobroczynnych. Wczoraj, po odprawionem żałobnem nabożeństwie, odbyło się pochowanie zwłok w grobach kościoła“.

— Czytamy w *Echu warszawskim*: W tych dniach powrócił z placu boju do Warszawy dwóch drobnych handlarzy, którzy trudnią się dostawami, jakieś czas około armii się kłócili. Powiadają oni, że woleli się wyrzec wszelkich możebnych korzyści i wrócić skąd przybyli. Trudności dostawy i prowadzenia jakiegobądź handlu mają być wielkie. Droższyna wazędzie, a brak artykułów codziennych potrzeb ogólny. — Kupilem, proszę pana, mówił z nich jeden przed wyjazdem z Warszawy, parę butów i zapłaciłem rs. 10. Jedziłem w nich i chodźłem po błocie z miedzią a może i więcej. Kiedy wyjeżdżam, aż tu jeden Rumun do mnie powiada: Sprzedaj mi buty. — A ja mówię w czym pójdę? — Kupisz a bie w drodze inne. Targ w targ i z rzadalem mu buty, bo mi zapłacił są stare, już schodzone, jeszcze rs. 16.

— „Zwłoki X. pałata Stanisława Zwolińskiego, w dniu onegdajszym między godziną 4 a 5 po południu, przeprowadzone zostały z kościoła parafialnego praskiego do kościoła archikatedralnego i metropolitalnego św. Jana. Ekspozycję dopełnił X. Dietrich, kanonik archikatedralny, otoczony asystą. Orszak poprzedzili duchowni z Warszawy i prowincji, tudzież Siostry miłsiedzia z sierotami z zakładów dobroczynnych. Wczoraj, po odprawionem żałobnem nabożeństwie, odbyło się pochowanie zwłok w grobach kościoła“.

— Na kolei żelaznej odeskiej pod Krasnem, uderzył o siebie d. 28 września dwa poeigi, skutkiem czego dwóch podróżnych znalazło śmierć, a pięciu mniej więcej ciężkie rany; dwa wagony zostały sgruchotane.

— W okolicach kopalińskich zdarzają się często niebezpieczeństwa z dynamitem, z którym górnicy obchodzą się lekkomyślnie. Dnia 30 września pod Laurahütte na Śląsku w kolonii Hugo wydawał górnik Droblik córce za mąż. Przyjaciel domu, górnik, nawisłom Zięć, chcąc przyczynić się do świetności obchodu, udał się do ogrodu przy domu Drobika, aby w chwili, gdy goście weselni wsiadali na wózki i mieli iść do kościoła, dać kilka str

Rozkład jazdy wyl. uprz. Kolei póln. Cesarza Ferdynanda i Morawsko-Szlaskiej

ważny od dnia 15 Maja 1877 r. aż nadal.

Cytry oznaczone kłami są godzinami nocnymi, licząc od 6 godziny wieczór do godziny 5 minut 59 zrana. — Równobieżnie oznaczają jednokierunkowe drogi i znaczą lit. a kierunek z Wiednia, litera b kierunek do Wiednia. — Czas odesłania podługów wyrażony jest według zegaru praskiego.

OZAS z Niedzieli 7 Października 1877.

Przejazd oddzielnych wagonów do spania:

Z Wiednia do Krakowa u poc. osob. Nr. 11, z Podwoleżysk przez Kraków do Oderbergu u poc. posp. Nr. 2 i z Oderbergu do Wiednia u poc. osob. Nr. 12. U poc. posp. Nr. 1 niema z Wiednia do Krakowa żadnego wagonu do spania i przypina się takowy dopiero w Krakowie dla połączenia do Podwoleżysk. Zamówienia na łóżka do tego pociągu przyjmuje już w Wiedniu kasa osobowa. Zresztą znajdują się przy wszystkich pociągach, przy których są wagony 1 klasy, także coupés łózkowe i miejsca dla spania.

Ia. Z Wiednia do Krakowa, Lwowa, Podwoleżysk i Ożarniowic.									
Ib. Z Krakowa w połączeniu ze Lwowa, Podwoleżysk i Ożarniowic do Wiednia.									
IIa. Z Wiednia do Marbegg, Pestin i Bazias.									
IIb. Z Marbegg w połączeniu z Pestin i Bazias do Wiednia.									
IIIa. Z Wiednia do Berna, Preran, Pragi i Bodenbach.									
IIIb. Z Berna w połączeniu z Preran, Pragi i Bodenbach do Wiednia.									
IVa. Z Preran do Ołomuńca.									
IVb. Z Ołomuńca do Preran.									
Va. Z Sobubrunn do Opawy.									
Vb. Z Opawy do Sobubrunn.									
VIa. Z Złazdo do Bielska-Białego.									
VIb. Z Bielska-Białego do Złazdo.									
VIIa. Z Złazdo do Trzebnicy.									
VIIb. Z Trzebnicy do Złazdo.									
VIIIa. Z Złazdo do Granicy i Mysiołowa.									
VIIIb. Z Granicy i Mysiołowa do Złazdo.									
IXa. Z Wiednia do Ołomuńca i Sternberga.									
IXb. Z Ołomuńca i Sternberga do Wiednia.									
Xa. Z Wiednia do Ołomuńca i Sternberga.									
Xb. Z Ołomuńca i Sternberga do Wiednia.									
XIa. Z Wiednia do Ołomuńca i Sternberga.									
XIb. Z Ołomuńca i Sternberga do Wiednia.									
XIIa. Z Wiednia do Ołomuńca i Sternberga.									
XIIb. Z Ołomuńca i Sternberga do Wiednia.									

Uwaga: Pociąg osobowy Nr. 25 i 26 kursują tylko w Niedziele i święta.

